

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

First Star I See Tonight

© Susan Elizabeth Phillips, 2016

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивона Герасимовска

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Здравева

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2019

Тираж 1200 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Првата вечерна звезда

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Во сеќавање на Кати Линц:

*љубител на мачки, црвени чизми, родендени,
библиотекари, пријатели и добри книги. Како
што пееше Паул, „Јас и ти имаме спомени
поголеми од патот кој се протега пред нас“.
Ти благодарам за ентузијазмот и бескрајната
поддршка која им ја даваш на колегите писатели.
А од твоите најблиски, најмногу од сè, ти
благодариме што ни ја подари Де.*

1

Градот беше негов. Купер Грахам го поседуваше градот и сè беше во ред со неговиот свет. Тоа е она што си го велеше самиот себеси.

Една девојка со кафена коса и глас како на маче, клекна пред него, а нејзината долга темна коса му го допираше голиот бут. „Ова е за да не ме заборавиш“, запреде.

Врвот од нејзиниот маркер му го скокоткаше внатрешниот дел од бутот. Погледна надолу во темето на нејзината глава. „А како би можел да заборавам една ваква убава девојка?“

„И подобро за тебе да не ме заборамиш“. Ги притисна усните до телефонскиот број кој го имаше запишано со црн маркер на неговата нога. Ќе требаше да мине цела една вечност пред да се исуши мастилото, но тој ги почитуваше своите фанови, па не ја оттурна од себе.

„Дефинитивно би сакал да можев да останам и да си поразговараме“, рече, додека љубезно ја креваше назад на нозе, „но морам да завршам со трчањето“.

Таа се фати за местата каде ја допреа неговите раце. „Можеш да ме побараш кога било, дење или ноќе“.

Ќ ја упати својата автоматска насмевка и тргна по поплочената патека која се протегаше долж брегот на езерото Мичиген, под неверојатната панорама на Чикаго. Беше најсреќниот човек на светот, нели? Секако дека да. Секој човек сакаше да биде негов пријател, негов човек од доверба; секоја жена - негова љубовница. Дури и странските туристи знаеја кој е. Берлин, Делхи, Осака - сеедно. Целиот свет го знаеше Купер Грахам.

Од десната страна го одминуваше пристаништето Бурнам. Беше септември, значи бродовите ќе почнеа да си одат од езерото наскоро, но сега засега само стоеја така укотвени. Го забрза темпото, така што патиките сега ја допираа езерската патека за трчање во совршен ритам. Пред него, на патеката за трчање, потскокнуваше русото опавче на една жена. Цврсти нозе. Добар задник. Никаков предизвик. Ја одмина без да го промени лесното темпо.

Беше добар ден да се биде Купер Грахам, но реално, кој ден не беше? Прашајте кого сакате. Колонијата галеби кои кружеа над брегот на Чикаго ги потопуваа своите крилја во вода за да му оддадат почит. Лисјата на огромните дабови, кои правеа сенка над патеката, шушкаа во вид на бурен аплауз. Го бодреа дури и свирките на таксистите кои итаа по крајбрежната улица. Тој го сакаше градот, а и градот му ја возвраќаше љубовта.

Човекот пред него беше атлетски граден, а беше и брз.

Но не доволно брз.

Куп го одмина. Типот не изгледаше постаро од триесет години. Куп имаше триесет и седум и беше повреден од долгата кариера како рагбист, но не доволно повреден за да дозволи некој да го одмине. Купер Грахам: регрутиран од Оклахома Стејт во Хјустон; единаесет сезони како лидер за напад во Мајами Долфинс; последна размена во

моќниот Чикаго Старс, каде, по три сезони, на тимот му ги подари дијамантските прстени што ги добиваат победниците на Супер Боул. Штом прстенот се најде на неговиот прст, постапи паметно и се пензионираше додека сè уште беше на врвот. И тоа како. Излезе од играта пред да стане еден од оние патетични стари спортисти, кои очајно се обидуваат да опстанат на стара слава.

„Еј, Куп!“ Му довикна еден човек кој трчаше од спротивната насока. „Ќе им недостасуваш на Старс годинава“.

Куп му упати кренати палци.

Трите години кои ги мина како дел од Старс беа најдобрите години од неговиот живот. Корените можеби му беа закопани во почвата на Оклахома, Мајами можеби го созреа, но Чикаго беше оној што вистински го предизвика. А останатото беше рагби историја.

„Куп!“ Убавата девојка со кафена коса што се движеше во негова насока едвај успеа да не се сопне кога го препозна.

И ја упати својата патентирана насмевка за фанови. „Здраво, срце. Изгледаш ептен добро“.

„Не толку добро колку ти!“

Телото му добиваше котек низ годините, но тој сè уште беше силен, со истите брзи рефлекси и победнички став кои го свртеа националното внимание кон него за време на факултетските денови. Ова внимание стануваше сè поголемо како што минуваа годините. Можеби се пензионираше од професионално играње рагби, но тоа не значеше дека не е сè уште најдобриот играч - само што сега играта беше префрлена на нов терен, терен кој беше решен да го освои.

Брзо истрча уште еден и пол километар. Потоа три. Само велосипедистите беа побрзи. Тие беа негови дворјани, расчистувајќи му го патот ова

септемвриско попладне. Никој не можеше да го дофати - ниту младите Турци кои работеа во стопанската комора, ниту пак истетовираните типови што висеа по тераните и се фалеа со своите напумпани бицепси.

Куп имаше истрчано пет километри, кога еден човек конечно го престигна. Млад. Можеби студент. Куп се имаше опуштено, но повторно забрза. Никој не го победуваше. Таков му беше стилот.

Детето го погледна. Веднаш виде кој беше до него и очите за малку не му излегоа од главата. Куп кимна и продолжи да трча, оставајќи го детето зад себе. *Старец? Смешки.*

Слушна стапала кои доаѓаа зад него. Детето повторно. Сега беше до Куп, борејќи се да има за што подоцна да се пофали „Трчав со Куп Грахам денеска и го растури“.

Не го гледаш тој филм, мали.

Куп забрза. Не беше еден од оние кретенски играчи за да верува дека самиот го освоил прстенот од Супер Боул, но исто така, знаеше дека Старс немаше да успеат во тоа без него, бидејќи Куп повеќе од сè, мораше да победува.

Ете го детето повторно. Се доближуваше. Беше жилаво, со нозе како чепкалки и раце подолги од трупот. Куп сигурно му бегаше за едно 15 години, но не веруваше во изговори, па се вдаде нанавпред. Оној кој рекол дека не е сè во победата, не знаел што зборува. Победувањето беше единственото нешто што беше важно и секој негов претрпен пораз беше токсичен. Бидејќи без разлика на тоа колку вриеше однатре, секогаш беше спортист: самокритичен, галантен во пофалба на противникот, без да се жали на погрешни судиски одлуки, некомпетентни соиграчи или повреди. Без разлика колку горчливи му беа мислите, колку отровно го вкусуваше секој збор во устата, никогаш не

дозволи тоа да излезе на виделина. Цимолењето ги претвора губитниците во поголеми губитници. Сепак, проклето многу мразеше да губи. И немаше да изгуби денеска.

Детето имаше долг, стабилен чекор. Предолг. Купер ги разбираше техниките на трчање онака како што детето не можеше, па ја заузда намерата да го надмине во чекори. Не беше глупав. Глупавите тркачи се повредуваа.

Океј, глупав беше. Остра болка му ја проби десната потколеница, дишеше премногу тешко, а повредениот колк му пулсираше. Мозокот му велеше дека нема веќе што да докаже, но не можеше да остави детето да го престигне. Не му беше таков стилот.

Трчањето премина во спринт. Играше со болка цела своја кариера и не планираше сега да ѝ се предаде. Не во првиот септември од пензионирањето, додека неговите соиграчи се убиваа од трчање на вежбите со цел да се подготват за уште една недела. Не како некои други пензионирани играчи, задоволни со тоа да се здебелат и да станат мрзеливи, живеејќи од заработените пари.

Осум километри. Паркот Линколн. Повторно беа еден до друг. Белите дробови му гореа, колкот му врескаше, а потколениците му пламтеа. Синдром на медијален тибисјален стрес. Обично воспаление на листовите, само што немаше ништо обично во овој вид болка.

Детето застана, па го стигна. Застана. Го стигна повторно. Велеше нешто. Куп го игнорираше. Ја блокираше болката, како и секогаш. Сконцентриран на растреперените нозе, на зграпчување и најмала молекула воздух која можеа да ја впијат неговите бели дробови. Сконцентриран на победа.

„Куп! Господине Грахам!“

Што, по ѓаволите?

„Дали... може... едно селфи... со Вас?“ детето издиша. „За... татко ми?“

Сè што сакаше беше *селфи*? Пот капеше од секоја пора на телото на Купер. Во белите дробови имаше пожар. Забави, а истото го направи и детето, сè додека и двајцата сосема не застапаа. Куп сакаше да падне наземи и да се свитка, но детето беше сè уште исправено, па Куп попрвин би си пукал во глава.

Капка пот се затркала по вратот на малиот гомнар. „Веројатно... не смеам ...да Ви го прекинувам вежбањето... но... би му значело многу... на татко ми“.

Детето не дишеше ни приближно толку тешко колку Куп, но земајќи ја предвид дисциплината од петнаесет години во Националната рагби лига, Куп извлече насмевка. „Секако. Со задоволство“.

Детето го извади мобилниот и се занимаваше со него, цело време зборувајќи дека со татко му му се најголемите обожаватели на Куп. Куп се бореше да ги одржи белите дробови во функција. Детето испадна дека е спринтер во Прва Дивизија, што направи Куп да се почувствува малку подобро. Секако дека ќе мора да држи мраз на колкот во наредните неколку дена, но што ако? Да биде шампион му беше право дадено од раѓање.

Сè на сè, сè уште беше добар ден да се биде Купер Грахам.

Го нервираше само една досадна жена.

Ја забележа кај музејскиот кампус, веднаш откако зема такси до својата кола. Таму беше таа, седеше на клупа и се преправаше дека чита книга.

Вчера беше облечена како бездомничка со ретка сива коса. Денеска, нејзините црни шорцеви, хеланки и долга маица на кратки ракави ја правеа да изгледа како студент на Институтот за уметност.

Не можеше да ѝ ја види колата, но немаше сомнеж дека ѝ беше паркирана некаде во близина. Да не ја забележеше темно зелената Хјундаи Соната со скршено задно светло, паркирана близу него многу повеќе од еднаш во последниве четири дена, можеби немаше да сфати дека го следат. Доста му беше.

Само што тргна накај неа, застапа градски автобус. Можеби таа имаше шесто сетило, бидејќи се качи во него, па тој ја пропушти својата шанса. Но тоа не го погоди многу, бидејќи беше сосем сигурен дека ќе ја види повторно.

И ја виде. Две ноќи подоцна.

***

Пајпер ја помина улицата до влезот на Спирала, ноќниот клуб кој Купер Грахам го имаше отворено во јули, шест месеци по пензионирањето од Чикаго Старс. Лесното септемврско ветре ја милуваше по голите нозе и ѝ дуваше под здолништето од нејзиниот црн фустан без ракави. Под него, ги носеше своите претпоследни чисти гаќи. Порано или подоцна ќе мораше да ја испере валканата облека, меѓутоа, сега за сега се грижеше само за тоа да го снимат секој потег на Купер Грахам.

Скалпот ја чешаше на местото каде ја имаше стуткано својата кратка, нерамна коса под долгата кафена перика, која ја купи од една продавница за препродажба. Се молеше косата, заедно со фустанот со длабоко деколте, нашминканите очи, црвениот кармин и пуш-ап градникот конечно да ѝ помогнат да ја помине пречката која не успеа да ја совлада во последните два обиди - примитивното суштество кое важеше за главен вратар на Спирала.

На смена беше истиот тој вратар. Имаше градба на торпедо од деветнаесеттиот век: дебела надувана глава, голем резервоар и стапала

раширени како перки. Првиот пат, ѝ покажа дека не е добредојдена во исто време кога им сигнализираше на неколку русокоси со сјајни коси да поминат низ дуплите врати од месинг на клубот. Таа, се разбира, му се спротивстави. „Како тоа, полно е? Нив ги пушташ“.

Тој ги впиваше кратката темна коса, нејзината најубава бела маица и фармерките со неговите сомничави ситни очи. „Тоа го реков“.

Тоа беше минатата сабота. Пајпер не можеше да си ја врши работата доколку не влезеше внатре во Спирала, а бидејќи клубот работеше само четири ноќи неделно, не можеше да се обиде повторно сè до вчера. Иако си ја зачешла косата, облече блуза и здолниште, не беше импресионирана, што значеше дека треба да си ја подобри тактиката. Фустанот го зеде од Н&М, ги замени удобните чизми со еден пар измачувачки штикли со ремчиња и позајми една мала вечерна чанта од другарка ѝ Џен. Чантичката не беше доволно голема за да собере нешто повеќе од мобилен, лажна лична карта и неколку банкноти од дваесет долари. Останатото - сето она што вистински ја идентификуваше како Пајпер Дав - беше сокриено во багажникот од нејзината кола: лаптоп, торба полна со капи, очила за сонце, јакни и шалови кои ги користеше за маскирање и, еден навидум полу безобразен предмет, наречен Тинкл Бел¹.

Спирала, именуван според Грахамовите долги и убиствено прецизни спирални додавања, беше најатрактивниот клуб во Чикаго, па, се формираше редица од луѓе пред кадифеното јаже. Како што му се доближуваше на Торпедото, го задржа воздухот и ги вовлече рамениците наназад за да ги турне градите напред. „Многу работа вечерва, а?“ таа речиси загука со лажниот британски акцент.

Торпедото ѝ ги забележа градите, потоа лицето, па ја навали главата за да ѝ ги види нозете.

¹ Женски уред кој им овозможува на жените да уринираат стоечки, притоа останувајќи целосно облечени.

Човеков беше свиња. Добро. Таа ја навали главата и му упати насмевка која ги откри нејзините прави бели заби за кои татко ѝ потроши илјадници долари кога таа имаше дванаесет години, иако го преколнуваше наместо тоа да ѝ купи коњ. Сега има триесет и три години, но коњот сè уште ѝ изгледаше како подобрата опција.

„Значи, не ми се верува колку сте големи вие Американците“. Со врвот од показалецот си ги поткрена ретро-модерните очила за гледање, кои ги стави во последен момент за уште повеќе да го замаскира својот изглед.

Ја погледна. „Вежбам“.

„Очигледнооо“. Сакаше да му го замота на копилето кадифеното јаже околу вратот и да го застави.

Ќе покажа да влезе во луксузната црно-бронзена внатрешност на клубот.

Никогаш не ги сакаше многу клубовите, дури ниту во своите рани дваесетти. Сета таа намерна еуфорија ја правеше да се чувствува изолирано, исклучено. Но сега се работеше за бизнис, а Спирала, со својот мега популарен сопственик, не беше обично диско. Двете паметно дизајнирани нивоа овозможуваа одличен подиум за танцување, но исто така и места каде што ќе можеш да разговараш или да бараш партнер за авантура без да ја надвикуваш музиката. Подвижните кожни каучи и по-приватните катчиња со суптилно осветлени, коцкести коктел масички веќе беа полни со четврточната гужва. Вечерашниот диџеј пушташе музика од сепарето поставено над подиумот за танцување, каде се мешаа пастелни бои и добиваа форма на збудалени амеби.

Си ја купи единствената пијачка за вечерта, Спрајт од шест долари од централниот шанк. Над него, како златно НЛО лебдеше висечки плафон од светлечки шипки. Некое време го гледаше

шанкерот, па се придвижи низ гужвата до едно скриено место меѓу неколку бронзени сидни светилници, каде планираше да го набљудува сопственикот од моментот кога ќе се појавеше.

Слабичок тип со залижана коса и шише Милер Лајт застапа пред неа и ѝ го блокираше погледот. „Не ми е баш добро. Мислам дека ми фали витамин Ти“.

„Изгуби се“.

Делуваше многу повредено.

„Почекај“ му рече воздигнувајќи.

Изразот му беше патетично надежен. Таа си ги поднамести очилата и му рече, пофино, „Повеќето од фразите за додворување што ги наоѓаш на интернет се лигави. Едно обично здраво е многу подоро“.

„Озбилна си?“

„Само ти давам предлог“.

Ќе направи гримаса. „Кучка“.

Толку од обидот да биде фина.

Типот продолжи да трага по полесен плен. А изгледаше специјализиран за муабетење со долгоноги русокоси. Таа се напи Спрајт.

ВИП делот на клубот се наоѓаше во отворен мезанин. Таа скенираше сè што можеше да види таму од својата дупка, но него не го гледаше меѓу гостите кои седеа до бронзената ограда. Требаше да се качи горе, но рус вратар со изглед на булдог беше поставен на влезот со цел да ги држи подалеку непожелните луѓе, во кои за жал, спаѓаше и таа. Исфрустрирана, се протна низ масата богати луѓе и отиде на другата страна. И тогаш го забележа.

Дури и во гужвата, Купер Грахам се издвојуваше како светилник во фабрика за свеќи. Беше неверојатно мажествен. Повеќе од неверојатно. Беше Светиот грал на мажите, имаше густа кафена

коса со боја на изгорено лепче, попрскано со мед. Имаше коцкеста вилица, широки раменици и толку клише дупче на брадата што требаше да се засрами. Ја носеше вообичаената униформа: откопчана кошула што му стоеше совршено, фармерки и каубојски чизми. Повеќето луѓе, кога ќе облечеа каубојски чизми изгледаа вештачки, како да ги носат специјално за да импресионираат некого, но тој беше роден и израснат на ранч во Оклахома. Сепак, нејзе не ѝ се допаѓаа чизмите; ниту долгите, мускулести нозе кои излегуваа од нив; ниту пак - како доживотен фан на Чикаго Беарс - тимот за којшто играше. Пајпер мораше да работи напорно за секоја заработена паричка, за разлика од овој арогантен, егоистичен, премногу привилегиран поранешен лидер за напад на Старс и неговата низа од девојки актерки.

Го следеше веќе речиси една недела и тој беше во својот ноќен клуб секоја работна вечер, но се сомневаше дека тоа ќе потрае уште долго. Славните сопственици на клубови обично исчезнуваа кога ќе го почувствуваат тешкиот јарем на вистинската работа.

Грахам се движеше наоколу, ги тапкаше мажите по грб и флертуваше со девојките кои се редеа околу него како авиони на пистите од О'Хара. Не сакаше да осудува припаднички од сопствениот пол, но сега тоа беше дел од нејзината работа, а и ниедна од девојките не изгледаше како иден главен извршен директор - премногу замавнување со коса, трепкање со очи, истакнување на гради. Гледајќи ги, беше среќна што немаше никаква желба да се плетка со кого било сега. Сè што ја интересираше беше работата.

Гужвата околу него растеше. Таа погледна наоколу, барајќи вратар, но оние кои ги забележа беа сериозно внесени во длабоки разговори со гостинките. Иако досега никој ја немаше ангажирано

како телохранител, сепак заврши еден долг курс за обука и можеше да види дека тоа што Грахам немаше доволно обезбедување, беше неодговорно. Иако, тоа можеше да ѝ овозможи да му се доближи.

Грахам изгледаше смирено и покрај големата маса луѓе, но таа забележа дека повремено ја скенираше гужвата, како да чекаше додавање. Фрли поглед во нејзина насока, па продолжи понатаму.

Кога гужвата околу него почна опасно да му се приближува, некако успеа да се ослободи и да се упати кон скалите накај мезанинот и ВИП делот. Сега кога веќе беше внатре во клубот, ја полудуваше тоа што не можеше да го следи.

Отиде накај женскиот тоалет, каде не слушна ништо поинтересно од гласини за тоа која успеала да стигне до креветот прекриен со крзно, кој тој наводно го имал во својата канцеларија. Некој ја допре за рамо кога излезе надвор. *Торпедото*.

Исто како и другите вратари, носеше темни панталони и бела кошула која сигурно била скроена специјално за да го собере дебелиот врат, кој го обележуваше него и неговите колеги силеции како поранешни рагбисти. „Треба да дојдеш со мене“.

Освен што на типот кој пиеше Милер Лајт му понуди многу потребен совет за подобрување на својата флерт тактиката, таа не направи ништо за да привлече внимание врз себе, па затоа не ѝ се допаѓаше ова. Исправувајќи се на своите огромни штикли, го употреби лажниот акцент. „Оф, Боже. Зошто?“

„Лична карта“.

„Леле! Веќе ја покажав на проклетата врата. И, иако многу го ценам комплиментот, имам триесет и три години“.

„Само проверка“.

Ова не беше само случајна проверка. Нешто се случуваше. Таа сакаше да одбие уште пожестокото кога тој одеднаш покажа со главата накај скалите до мезанинот, ненамерно давајќи ѝ ја шансата која ја чекаше, да се доближи до ВИП делот. Му упати блескава насмевка. „Во ред, тогаш. Ајде да одиме да го решиме ова“.

Тој фркна со носот.

На врвот од скалите до мезанинот, два бронзени столбови го означуваа влезот во ВИП делот, но како што се приближуваа, тој ѝ ја фати раката и ја поведе зад аголот низ една обична врата одлево.

Канцеларијата не беше импресивна; дрвени капаци што се виткаат го покриваа долниот дел од неколку прозорци, а телевизорот поставен на сидот емитуваше спортски канал. Еден ајМек стоеше на организираното биро наспроти каучот со две перничиа. Над него беше врамен Чикаго Старс дрес со името Грахам на грбот. Светло сината и златната боја на Старс отсекогаш ѝ изгледале детски во однос на боите на нејзините сакани Чикаго Беарс: модро сина и портокалова.

„Почекај овде“. Силецијата излезе и ја затвори вратата зад себе.

ВИП делот беше оддалечен само неколку чекори. Изброја до дваесет и посегна по кваката.

Вратата ѝ се отвори ширум пред лицето. Се затетерави наназад, толку силно сконцентрирана да одржи рамнотежа што не забележа кој влезе внатре во просторијата сè додека повторно не се затвори вратата. И зататни во ушите.

Купер Грахам, лично и персонално.

Се почувствува како пред лице да ѝ експлодира супернова и го мразеше чувството. Имајќи предвид дека го следеше шест дена, требаше да биде подобро подготвена. Да го гледаш оддалеку и да бидеш на три метри од него беа две сосема различни искуства.

Во воздухот се чувствуваше тензија, а немаше ни трага од неговиот израз на добро момче што им го упатуваше на своите гости. Ова му беше изразот на лицето на рагби линијата пред судир. Една работа беше сигурна. Штом Грахам сакал да ја види, не се работеше за обична проверка на лична карта.

Во главата помина преку сите можни причини што би ја довеле овде и заклучи дека ги мрази сите до една. Но си рече дека Грахам не е единствениот во просторијата што знае да тактизира и, за разлика од него, таа можеше многу да изгуби.

Иако срцето ѝ биеше толку силно што се плашеше дека е видливо, се обиде да изгледа како ова да ѝ беше највозбудливиот момент во животот. „Феноменално! Морам да кажам дека сум фрапирана!“

Неговите очи, за нијанса потемни од косата со боја на изгорен леб, ја измерија од глава до пети, гледајќи ја нејзината долга перика, извадени гради и солидни нозе. Не беше убавица, но не беше ни вештерка и, да беше барем и трошка суетна, ќе ја деморализираше неговиот очигледен презир. Но не беше, па тоа не се случи.

Ги вкопа во тепихот штиклите кои ѝ ги умртвуваа прстите, кога тој навлезе подлабоко во канцеларијата. Густата коса му беше малку неуредна. Не модерно разбушавена - повеќе неуредна во стил на маж кој не сака да се малтретира со потстрижувања двапати месечно или со полна полица продукти за неа на коса.

Остани смирена. Сконцентрирај се.

Без предупредување, ѝ ја грабна чантичката од раце, а таа писна од шок. „Ало!“, извика, со малку погрешен акцент.

Се загледа во неговите преголеми дланки - дваесет и пет сантиметри од палецот до малиот прст.

Знаеше, бидејќи си ја имаше завршено домашната. Исто како што знаеше дека овие големи дланки постигнале повеќе од триста тачдауни. Истите тие раце кои пребаруваа во чантичката и ја извадија нејзината лажна лична карта.

„Есмералда Крокер?“

Добар истражувач мора да импровизира, а колку повеќе детали дава, толку победливо ќе звучи. „Ме викаат Есме. Лејди Есме, всушност. Есмералда е фамилијарно име“.

„А така ли?“ Неговиот глас се истури од неговата уста како силна длабока вода врз сува оклахомска рамнина.

Таа затресе со главата. „Го предавале од генерација на генерација во знак на почит кон втората жена на петтиот Ерл од Конундрам. Кутрата крава, умрела при пораѓање“.

„Прими сочувство“. Погледна повторно внатре. „Немаш кредитни картички?“

„Премногу се вулгарни, зарем не?“

„Парите никогаш не се вулгарни“, рече каубојот развлечено.

„Американски став“.

Тој почна повторно да ја превртува чантата, што не траеше долго, бидејќи паричникот го имаше сокриено на сигурно во колата - паричник во кој се наоѓаше нејзината нова лиценца како приватен детектив, како и десетина визит картички.

ДАВ ИСТРАГИ

Основано: 1958 г.

Вистината носи мир

Оригиналната визит картичка гласеше: „Вистината доносува мир“. Дедо ѝ беше одличен истражувач, но не толку добар граматичар.

Грахам мирисаше на пари и слава, не дека таа можеше да опише како точно мирисаа тие, туку едноставно знаеше кога ги помириса, исто како што знаеше дека иднината на бизнисот ѝ зависи од тоа што ќе се случи следно. Ги вдиша оние неколку молекули воздух кои не беа инфицирани од тензијата во собата. „Навистина не ми пречи што така буричкаш внатре, само ме интересира што точно бараш“.

Ќе ја турна чантичката назад. „Нешто што ќе ми објасни зошто ме следиш“.

А беше толку внимателна! Умот почна брзо да ѝ работи. Што е тоа што ја откри? Која почетничка грешка ја имаше направено за да се доведе до овде? Сета нејзина мачна работа беше залудна - спиењето во кола, јадењето глупости, мочањето со Тинкл Бел и - најлошо од сè - тоа што си ја потроши животната заштеда за да го купи Дав Истраги од својата маќеа - детективската агенција основана од дедо ѝ, изградена од татко ѝ, која требаше да биде нејзина од раѓање, да немаше толку тврдоглав татко. Секоја жртва што ја имаше направено ќе биде бескорисна. Ќе биде принудена да му се врати на канцеларискиот живот и да живее со помислата дека ја надигрил еден вообразен спортист како Купер Грахам.

Ќе се создаде киселина во желудникот. Го збрчка челото како да е збунета. „Те следам?“

Тој стоеше, а силуетата му се оцртуваше врз врамениот Чикаго Старс дрес поставен на сидот зад него. Сината, откопчана кошула правеше неговите веќе застрашувачки раменици да изгледаат уште пошироки, а завитканите ракави ги покажуваа неговите исцртани мускули на подлактицата. Совершената величина на темните фармерки - ниту

прешироки, ниту претесни - ги отсликуваа неговите долги моќни нозе, создадени од Бога да бидат стабилни, силни и брзи - што воопшто не беше во корист на нејзините Чикаго Беарс.

Погледот му беше мрачен колку времето во Илиноис. „Те видов паркирана пред мојот стан, ме следеше од теретаната до овде. И сакам да знам зошто“.

Мислеше дека беше доволно креативна со сите свои маски. Како му успеа да ја препознае во сите? Да одрече би било бесмислено. Потона врз каучот и се обиде да размислува.

Тој чекаше. Со вкрстени раце. Стоеше на страна и гледаше како се распаѓа одбраната на противникот.

„Е па...“, подголтна. Го погледна. „Всушност...“, испушти гласна воздишка. „Јас те демнам“.

„Ме демнеш?“

Бран од адреналин се рашири низ неа. Немаше да падне без борба, па продолжи да напаѓа од каучот. „Не сум опасна. Човече, никако. Повеќе нешто како опседната“.

„Со мене“. Изјава, не прашање. Му се случило ова и претходно.

„Вообичаено не демнам луѓе. Ова... малку ми избега од контрола, всушност“. Не знаеше точно како оваа тактика ќе ја спаси, но сепак продолжи. „Не е дека имам комплетно откачено со паметот, ме сфаќаш. Само сум... онака благо оштетена“.

Тој ја навали главата, но барем слушаше. А, зошто падане? Лудаците беа секогаш фасцинантни.

„Те уверувам, не сум многу луда“, рече без здив. „Потполно безопасна. Не треба да се грижиш за какво било насилство“.

„Само за тоа дека некој ме демне“.

„Сигурно не сум првата, ако смеам да посочам. Човек како тебе...“, застапа и се обиде да не се задуши. „Бог“.

Строгиот поглед во неговите очи ѝ укажуваше дека не паѓаше лесно на ласкање. „Да не те видам во моја близина уште еднаш. Разбра?“

Таа разбра. Готово беше. *Финито*. Но сепак, не можеше да се предаде. „Се плашам дека тоа е невозможно“. Застапа. „Сè додека не почнат да делуваат новите лекови“.

Дупчето на брадата му се продлабочи кога ја стегна вилицата. „Ова што го правиш е нелегално“.

„И засрамувачко. Не можеш ни да си замислиш колку е понижувачки да се биде во ваква ситуација. Нема ништо поболно од... невозвратена љубов“. Последниве два збора излегоа како крик, нешто што се надеваше дека тој ќе го сфати како знак на обожување, кога всушност беше само одбивност, со оглед на фактот што сè околу него ѝ одеше на живци. Неговата големина, добриот изглед, но најмногу од сè, арогантноста која произлегуваше од тоа што цел живот луѓето му одеа по цврстиот газ, само бидејќи беше роден со природен талент.

Тој не покажуваше ни малку сочувство. „Ако уште еднаш те видам, ќе викнам полиција“.

„Ра-разбирам“. Готова беше. Ова беше бескорисна тактика уште од почетокот. Освен ако... Кимна со главата кон него со наводно сочувство. „Сфаќам колку заплашувачки ти е тебе ова“.

Тој се навали малку на петиците од каубојските чизми. „Не знам дали е баш тоа“.

„Глупости“. Можеби го пронајде процепот од неговиот мажествен оклоп. „Преплашен си дека можеби ќе ти се појавам од некаде додека си шетаеш по улица. Дека ќе бидам вооружена со оние одвратни пиштоли што вие лудите Американци инсистирате да ги носите со себе како да се

мастики“. И како оној Глок во нејзиниот багажник. „Никогаш не би го направила тоа. Мајко мила, не. Но ти тоа не го знаеш со сигурност, па како би се одбранил?“

„Мислам дека можам да се справам со тебе“, ѝ рече суво.

Направи да изгледа збунето. „Ако е така, зошто би бил загрижен за една безопасна будала како мене, што ќе те следи малку?“

Повеќе не изгледаше толку опуштен. „Бидејќи не ми се допаѓа“.

Таа се обиде да делува и емпатично и обожувачки. „Колку заплашувачки за тебе“.

„Престани да го кажуваш тоа“.

„Разбирам. Ужасна дилема е“.

Очите му испуштаа смртоносни златни искри. „Нема никаква дилема. Само остави ме на мир, ебате“.

Таа продолжи понатаму. „Да, е па, мислам дека спомнав, тоа и не е толку едноставно - не додека не почнат да ми дејствуваат лековите. Докторот ме увери дека ќе биде набрзо. Но дотогаш, сум многу беспомошна. Можеби некаков компромис?“

„Нема компромис“.

„Најмногу една недела. Во меѓувреме, ако ме забележиш, само преправај се дека не сум таму“. Ги протри рацете. „Ете. Завршена работа“.

Очекувано. Не ѝ веруваше. „Го мислам она што го реков за полицијата“.

Ги свитка рацете, надевајќи се дека гестот не изгледаше толку театрално колку што ѝ делуваше. „Сум чула ужасни работи за затворите во Чикаго...“

„Требаше да мислиш на тоа пред целава твоја претстава со демнење“.

Можеби беше стресот од многуте неспани ноќи или пак зголемен шеќер во крвта поради сета

таа брза храна. Поверојатно беше заканата дека ќе го изгуби сето она за коешто толку напорно работеше. Ја наведна главата, ги извади очилата и ги притисна сувите образи со зглобовите од рацете, како да ќе заплаче - нешто што немаше да го направи ни за илјадници години, без разлика колку се ужасни работите. „Не сакам да одам во затвор“, рече со шмркање. „Никогаш не сум добила ни сообраќајна казна“. Е *тоа* беше лага, иако беше одличен шофер, лимитот за дозволена брзина на автопатите во градов беше моронски низок. „Што мислиш дека ќе ми се случи таму?“

„Не знам и не ме интересира“.

И покрај неговите зборови, забележа двоумење, па продолжи понатаму. „Да, е па може да ги викнеш уште веднаш, бидејќи колку и да се обидувам, знам дека ќе биде посилено од мене“.

„Не викај така“.

Дали тој звучеше малку загрижено? Таа шмрцна уште еднаш и си ги протри очите со показалецот. „Никому не би му ја посакала болката од ваков вид на љубов“.

„Не е љубов“, рече со гадење. „Лудост е“.

„Знам. Апсурдно е“. Ги избриша сосема сувите ноздри со задниот дел од дланката. „Како е возможно да сакаш некого кој штотуку си го запознал?“

„Не е возможно“.

Додека не ја избрка надвор, не се откажуваше. „Не ли можеш да размислиш уште еднаш? Само една недела, додека новите лекови ми го вратат умот?“

„Не“.

„Секако дека не можеш. А јас го сакам најдоброто за тебе. Не можам да ја поднесам помислата да трепериш од страв, исплашен да го напуштиш својот стан затоа што си преплашен да не ме видиш“.

„Нема да бидам преплашен...“

„Сигурна сум дека ќе го преживеам затворот. Колку долго мислиш дека ќе ме држат? Има ли некаква шанса да ме - нема врска, батали. Премногу е да барам да ме посетуваш додека сум зад решетки“.

„Ти си комплетно отидена“.

„Ох, да. Но безопасна. И не заборавај, само на одредено време“. Веќе дојде дотука, па можеше да оди и до крај. „Да те привлекував физички... Не те привлекувам, нели?“

„Не!“

Неговиот бес беше очигледен. „Тогаш нема да ти понудам да ... те задоволам сексуално“. Иуу! Ќе си ја измие устата со сапун кога сето ова ќе заврши.

„Ти треба помош“, ѝ за’ржа.

Отиде до вратата и го повика силеџијата. По неколку минути, беше на улица.

И сега што?